

forslag med den begrundelse, at en overenskomst ikke burde indeholde bestemmelser, der ville hindre trediemand i at nyde godt af overenskomsten. Arbejdergruppens ændringsforslag blev imidlertid vedtaget.

I § 5 i udkastet havde bureauet optaget en bestemmelse, hvorefter den nationale lovgivning under visse betingelser skulle kunne give kollektiv-aftaler virkning for alle arbejdsgivere og arbejdere, der er beskæftiget indenfor vedkommende aftales faglige og territoriale område.

Denne bestemmelse gav anledning til en langvarig diskussion i komitéen. Arbejdsgivergruppen og nogle regeringsrepræsentanter foreslog bestemmelsen helt udeladt, idet de begrundede dette med, *dels* at det ikke syntes ønskeligt i et internationalt instrument at optage en bestemmelse, der påbød regeringerne skridt, som de skulle tage for at udstrække kollektiv-aftalers gyldighed, *dels* at ikke alle virksomheder var i stand til at give deres arbejdere de samme fordele som kollektiv-aftalen, hvorfor en udvidelse af dennes område ville kunne svække deres konkurrenceevne, og *endelig* at princippet om at udvide kollektiv-aftalers område var i strid med vedkommende landes gældende lovgivning og faglige organisationsforhold.

Arbejdergruppen modsatte sig, at paragraffen blev udeladt, idet den henviste til, at mange landes lovgivning allerede indeholdt bestemmelser om udvidelse af kollektiv-aftalers område. Også visse regeringsrepræsentanter modsatte sig arbejdsgivernes ændringsforslag ud fra den betragtning, at muligheden for at udvide kollektiv-aftalernes område kunne afgive beskyttelse ikke alene for arbejdernes legitime rettigheder, men også for arbejdsgivernes; hvis man ikke havde mulighed for at udvide en kollektiv-aftales område, ville det ofte resultere i, at man inden for samme egn og industri havde 2 kategorier af arbejdere, hvoraf den ene var dækket af overenskomsten og den anden ikke, og ligeledes 2 kategorier af arbejdsgivere, af hvilke den ene del havde visse forpligtelser overfor arbejderne, medens den anden unddrog sig disse og derved praktiserede en art social „dumping“.

Efter at ændringsforslaget om at udelade paragraffen var blevet stemt ned, og de franske og belgiske regeringsrepræsentanter havde foreslået nye tekster til § 5, vedtog komitéen at nedsætte et under-udvalg, som enedes om en ny tekst, der gjorde bestemmelsens indhold tilstrækkeligt smidigt til at tage hensyn til de varierende vilkår i de forskellige lande, og som fremhævede de garantier, der havde til formål at yde trediemand beskyttelse.

§ 6 i bureauets udkast vedrørte fortolkning af kollektiv-aftaler og bestemte, at uoverensstemmelser herom, hvis de ikke kunne udlignes ved forhandling mellem parterne, skulle henvises til en passende tvungen procedure.

Arbejdsgivergruppen ønskede heroverfor at understrege procedurens frivillige natur, således at det blev overladt til arbejdsgiverne og arbejderne selv at bestemme, om de ville underkaste sig nogen procedure til afgørelse af den opståede uoverensstemmelse om fortolkningen eller anvendelsen af aftalen. Arbejdergruppen, der i og for sig ikke var uenig med arbejdsgiverne heri, foreslog bestemmelsen affattet noget anderledes end arbejdsgiverne. Resultatet blev, at uoverensstemmelsen, hvis forhandlingerne mellem parterne ikke kom i stand eller brød sammen, skulle henvises til egnede organer, der blev nedsat enten ved aftale mellem parterne eller ved lovgivning.

Bureauet havde i § 7 optaget bestemmelser om de kontraktafsluttende organers ansvar efter kontrakten. Et af arbejdsgivergruppen stillet forslag om, at størstedelen af denne paragraf skulle udgå, dels fordi den var overflødig, dels fordi den foreslog lovmæssig indblanding i spørgsmål, som alene skulle afgøres af kollektiv-aftalernes bestemmelser, blev vedtaget trods modstand fra arbejdergruppen.